

JOSEF KAINAR

Neděle, 18 listopad 2007

Jakou máte z poslední doby milou příhodu?" zeptala jsem se Josefa Kainara. Seděli jsme spolu v jedné příjemné pražské hospodě, já měla na stole zapnutý diktafon a "dělali jsme interview". Začínající a rozklepaná slečna redaktorka a "Pan" spisovatel. Kainar se zamyslel, pak se usmál, a začal vyprávět.

Byl to prý takový pomourný víkendový podzimní den, myslím, že říkal, že šel na ryby. Před ním se oparu do široka rozlévala voda slapského jezera, všude ticho a prázdno. Pak se ze strany vynořila dvojice. On a ona, pár středních, snad dokonce "postředních" let. Šli společným krokem zvolna dolu k vodě, tam, kde ve vodě stály vedle sebe domky hausbótů. Sledoval, jak do jednoho z nich vešel. Po chvíli se z komínku vynořil pramínek kouře a začal se kroutit váleček po středě. Byl nízký tlak... Asi po dalším čtvrtě hodině, kdy se usala u vody a připravil si rybářské nádobíčko, vyrušilo jeho splávek vlnění vody. Podíval se do oné strany, odkud se šel: a viděl prý nádhernou věc: v té tiché, podzimní klidné krajině, se najednou "něco" začalo dít. Jeden za druhým se hausbóty daly do mírného rytmického pohybu, který se šířil od onoho s kouřícím komínkem. Šel plouch, šel plouch, centrem byl ten jeden ošivlý hausbót... Po nějaké době se hausbót uklidnil, komínek byl zase bez kouře a do strání po chvíli zvolna viděl stoupající dvojici...

Ptal se věra pána pán:
“ Kudy tudy do Hajan?“
“ To se dáte kolem plotu,
od Klímadel na Dřímotu,
z Dřímoty dál na Zívánky,
ze Zívánek na Hajánky,
z Hajánek dál k Polospaní,
a tam dole na stráni,
to u budou Hajany.“
“ Děkuj vám, pane, moc. “
“ Na shledanou.“
“ Dobrou noc.“ " Josef Kainar, 1964

Jak je to dávno... letošního 16. listopadu uplynulo už neuvěřitelných 36 let od smrti Josefa Kainara.

d@niela